

κεκολλημένη ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου — καὶ ἔτσι βέβαια ἦτο καὶ καλλίτερα.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μου οὔτε ὁ Βαβουρίνος οὔτε ὁ Πουνίνος μοι εἶπον, καλὴν ἐντάμωσιν! Ἀμφότεροι ἐψιθύρισαν: „Γυαίνεται! Ὁ Πουνίνος μάλιστα μοι ἀπέδωκε τὸ τεῦχος τοῦ „Τηλεγράφου“, τὸ ὅποιον εἶχον τῷ δανείσει πρό τινων ἡμερῶν, λέγων μοι ὅτι δὲν τὸ ἐχρειάζετο πλέον.

* * *

Ὁκτὼ ἡμέρας ἀργότερον εἶχον μίαν περίεργον συνάντησιν. Τὸ ἔαρ εἶχεν ἐπέλθει ἐνωρίς καὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ θερμότης ἀνήρχετο μέχρι δεκαοκτὼ βαθμῶν. Πανταχοῦ τὸ κάθυγρον καὶ δροσερὸν ἔδαφος ἐχλόαζεν, ἐγὼ δὲ εἶχον μισθώσει ἓνα ἵππον καὶ ἑφιππος ἐξῆλθον τῆς πόλεως. Καθ' ὁδὸν συνήντησα ἐν ὄχημα συρόμενον ὑπὸ δύο φλογερῶν ἵππων. Αἱ οὐραί των ἦσαν δεδεμέναι πρὸς τὰ ἄνω, ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ ἡ χαίτη των ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ἐρυθρῶν ταινιῶν. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἡνίοχου ἐκάθητο νέος τις φέρων κυανοῦν ἀχειρίδωτον χιτῶνα, κίτρινον μεταξωτὸν ὑποκάμισον, καὶ χαμηλὸν πῖλον ἐξ ἐρίου, κοσμούμενον ὑπὸ πτεροῦ ταῶ. Πλησίον του ἐκάθητο νέα κόρη ἐκ τῆς μεσαίας τάξεως ἐνδεδωμένη ποικιλόχρουν βραχὺν μανδύαν καὶ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν τῆς περιτετυλιγμένην εἰς μέγα κύανοῦν ὕψοςμα. Ἀδιακόπως ἡνίοχος καὶ κόρη ἐχαριεντίζοντο πρὸς ἀλλήλους.

Ἔστρεψα τὸν ἵππον μου πλαγίως χωρὶς νὰ προσέξω εἰς τὸ σπεῦδον καὶ εὐθυμον ζεύγος — ὅτε αἴφνης ὁ νέος ἐφώνησε πρὸς τοὺς ἵππους του . . . Ἄλλ' αὐτὴ ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Ταρχῶφ! Παρετήρησα προσεκτικώτερον . . . καὶ ἀληθῶς αὐτὸς ἦτο! Ὁ νέος ἐκεῖνος ἡνίοχος ἦτο πραγματικῶς ὁ Ταρχῶφ! καὶ ἡ παρ' αὐτὸν νέα κόρη — ἦτο ἡ Μούσα!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὅμως οἱ ἵπποι ἤρχισαν νὰ καλπάζωσιν, ἡ δὲ μεταξύ μας ἀπόστασις ἡρῶνετο, ἤρχισα κ' ἐγὼ λοιπὸν νὰ σπεύδω κατόπιν των. Ἀλλὰ μάτην! ὁ ἵππος μου εἶχε πολλὰ ἰδιώματα, ἐν δ' ἐκ τούτων ἦτο καλπάζων νὰ προχωρῇ περισσότερον, παρὰ ὅταν ἐτριπόδιζε.

— Ὡρα καλῇ, τρυγόνια μου! ἐψιθύρισα διὰ τῶν ὁδόντων.

Ἐδῶ πρέπει νὰ παρατηρήσω ὅτι δὲν εἶδον καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα τὸν Ταρχῶφ, ἀν καὶ τρεῖς εἶχον τὸν ἐπισκεφθῇ. Οὐδέποτε ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁμοίως δὲν εἶχον ἰδεῖ τὸν Πουνίνον καὶ τὸν Βαβουρίνον, ἀλλ' αὐτοὺς ὅμως δὲν τοὺς εἶχον ἐπισκεφθῇ.

Ἐκ τῆς ἱππασίας ταύτης προέκυψε δι' ἐμὲ σπουδαῖον κρυολόγημα, διότι παρ' ὅλην τὴν θερμότητα ἔπνεε σφοδρὸς ἄνεμος. Ἡσθένεσα λοιπὸν βαρέως καὶ ὅταν ἀνέβρωσα ἀπῆλθον κατὰ συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ μετὰ τῆς μάμμης μου εἰς

τὴν ἐξοχὴν. Εἰς Μόσχαν δὲν ἐπέστρεψα πλέον, διότι τὸ φθινόπωρον ἐνεγράφην εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πετρούπολεως.

III.

(1849.)

Οχι ἐπτὰ, ἀλλὰ ὀλόκληρα δώδεκα εἶχον παρέλθει ἔτη καὶ εἶχον ἤδη ὑπερβῇ τὸ τριακοστὸν δεῦτερον ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Ἡ μάμμη μου ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποχαιρετίσει τὸν κόσμον. Κατόικουν ἐν Πετρούπολει ὡς ὑπάλληλος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν. Τὸν Ταρχῶφ δὲν εἶχον ἐπανίδει πλέον, διότι εἶχε καταταχθῇ εἰς τὸν στρατὸν καὶ διέτριβε πάντοτε σκεδὸν ἐκτὸς τῆς πρωτευούσης. Μόνον δύο φορές εἶχον τὸν συναντήσῃ. Καίτοι δὲ κατὰ τὴν συνάντησίν μας ἐφάρθημεν πρὸς ἀλλήλους λίαν φιλικῶς καὶ ἐγκαρδίως, ἐν τούτοις δι' οὐδεμιᾶς συλλαβῆς ἠθελήσαμεν ἀμφότεροι ν' ἀνακινήσωμεν τὰ παρελθόντα. Κατὰ τὴν δευτέραν μας συνάντησιν ἦτον ἤδη, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι ὁ φίλος μου νυμφευμένος.

Πινηγρὰν τινα τοῦ θέρους ἡμέραν διέβαινον τὴν ὁδὸν τῶν Πίσσων, καταρῶμενος τὸν καύσωνα καὶ τὸν κονιορτὸν καὶ τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς πρωτευούσης, ὡς καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας μου, τὰ ὅποια δὲν μοι ἐπέτρεπον ν' ἀναχωρήσω ἐκ Πετρούπολεως. Αἴφνης εἶδον προσερχομένην νεκρικὴν πομπήν. Συνίστατο δὲ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου νεκροφόρου ὀχήματος, ἡ ὀρθότερον εἰπεῖν ἐξ ἀθλίας τινὸς χειρμαξῆς, ἐφ' ἧς πενιχρὸν τι καὶ μόλις ὑπὸ τινος μέλανος ὑφάσματος καλυπτόμενον ξύλινον φέρετρον ὠθεῖτο τῇδε κἀκεῖσε ἕνεκα τοῦ ἀνωμαλοῦ ἐδάφους. Εἰς γέρον πολιοῦριζ ἐπορεύετο μόνος κατόπιν, ἀκολουθῶν τὸ φέρετρον.

Τὸν παρετήρησα προσεκτικώτερον . . . τὸ πρόσωπον μοι ἐφάνη γνωστὸν . . . Καὶ αὐτὸς ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς ἐμέ . . . Θεέ μου! Αὐτὸς εἶνε ὁ Βαβουρίνος!

Ἀπεκάλυψα τὴν κεφαλὴν, τὸν ἐπλησίασα, τῷ εἶπον τὸ ὄνομά μου καὶ προσεκολλήθην εἰς τὴν συνοδίαν.

— Ποῖον κηδεύετε; ἠρώτησα.

— Τὸν Νίκανδρον Πουνίνον, ἀπεκρίθη.

Τὸ ἐμάντευον ὅτι ἠθελεν εἰπεῖ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ ὅμως ἡ καρδιά μου συνεστάλη ἐκ τῆς θλίψεως. Ἐγὼ μελαγχολικὸς καὶ ἔχαιρον μόνον, ὅτι ἡ τύχη μοι παρέσχεν εὐκαιρίαν ν' ἀποδώσω τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς τὸν πρῶτον διδάσκαλόν μου ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν φιλολογίᾳ . . .

— Μοι ἐπιτρέπετε ν' ἀκολουθήσω καὶ ἐγὼ, κύριε Παντολέον;

(ἔπεται συνέχεια.)

ΤΟ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΝΕΟΝ ΦΥΣΙΚΟΪΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

Ὁ ἀπὸ δυσμῶν διερχόμενος τὴν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Αὐστρίας μακρὰν ὁδὸν Μαριαχίλφερ βλέπει ἐγγὺς τῆς ὁδοῦ ῥίγῃ δύο μεγαλοπρεπῇ καὶ κολοσσιαῖα οἰκοδομήματα, διαχωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ τινος εὐρείας πλατείας, ὧν τὸ μὲν εἶνε τὸ καλλιτεχνικόν, τὸ δὲ, τὸ φυσικοῖστορικόν μουσεῖον. Καὶ ἐξωτερικῶς μὲν ἀμφότερα ἀπετελειώθησαν, ἀλλ' ἐνδὸν μόνον τὸ δεῦτερον ἠδυνήθη ἀπὸ τοῦδε νὰ περιλάβῃ

τὰς πολυτίμους του συλλογὰς, εἰς αἷς εἶνε ἀφιερωμένοι καὶ αἱ κατωτέρω σημειώσεις.

Τρεῖς ὁροφαί, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἐκ δεκαεννέα μεγάλων αἰθουσῶν 250 μέτρων καὶ ἐτέρων τεσσάρων 260 μέτρων εὗρους, περιλαμβάνουσι τὰς συλλογὰς, τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰ σπουδαστήρια. Αἱ αἰθουσαι εἶνε ἡριθμημένοι διὰ λατινικῶν στοιχείων, καὶ τὸ μὲν ἰσόγειον περιλαμβάνει

βάνει τὰς ἀπὸ I μέχρι XIX αἰθούσας, ἡ πρώτη ὁροφὴ ἄρ-
χεται ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ XXI καὶ καταλήγει εἰς τὸν XXXIX
καὶ οὕτω καθέξῃς, ὥστε διὰ τὰς συλλογὰς ὑπάρχει ἐν ὅλῳ
τῷ οἰκοδομήματι χώρος 15,814 τετραγωνικῶν μέτρων, ἥτοι
πενταπλάσιος τοῦ ὅσον κατεῖχον ἐν τῷ παλαιῷ μουσεῖῳ.

Ἐν ταῖς πρώταις πέντε αἰθούσαις τοῦ ἰσογαίου φυλάσ-
σονται αἱ ὀρυκτολογικαὶ συλλογαί, ἐν τῇ μιᾷ δ' ἐξ αὐτῶν
θὰ ἐκτεθῇ προσεχῶς ἡ περιφημὸς συλλογὴ τῶν ἀερολίθων
καὶ μετεωριτῶν, ἥτις τόσον ἐπλουτίσθη ἐπ' ἐσχάτων, ὥστε
ἀναμφισβητήτως θὰ ᾔνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ἐτεραι
πέντε αἰθούσαις περιλαμβάνουσι τὴν πλουσιωτάτην πα-
λαιοντολογικὴν συλλογὴν, τῆς ὁποίας ἐλάχιστον μέρος ἦν
ἄχρι τοῦδε ἐκτεθειμένον ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου, ἐν μιᾷ δ'
ἐξ αὐτῶν εἶνε ἐκτεθειμένοι οἱ σκελετοί, τὰ κρανία καὶ
τὰ ὀστέα πτηνῶν καὶ θηλα-
στικῶν τῆς καινοζωϊκῆς λε-
γομ. περιόδου, πρὸς τούτοις
οἱ πλήρεις σκελετοὶ τῶν γι-
γαντιαίων πτηνῶν (μόα) τῆς
νέας Ζηλανδίας καὶ τὰ λεί-
ψανα τοῦ μαστόδοντος καὶ
τοῦ μαμμούθ, ἔπειτα τὸ δει-
νοθήριον τοῦ Φράντσενσβαδ
καὶ πλεῖστα ἄλλα κρανία καὶ
ὀστέα ἐκ Περσίας.

Τρεῖς ἄλλαι αἰθούσαις πε-
ριέχουσι τὰς εὐρωπαϊκὰς προ-
ϊστορικὰς συλλογὰς, ἐν δυσὶ με-
γάλοις τμήμασι διηρημένας. Τὸ
πρῶτον τούτων περιλαμβάνει
τὰς συλλογὰς ἐκ τῆς λι-
θικῆς λεγομ. περιόδου, τὸ δὲ
δεύτερον τὰς ἐκ τῆς μεταλλι-
κῆς. Ἐν ταῖς λοιπαῖς πέντε
αἰθούσαις τοῦ ἰσογαίου εἶνε
ἐκτεθειμένοι αἱ ἐθνογραφικαὶ
συλλογαί, αἵτινες μέχρι τοῦδε
ἀποκλειστικῶς ἀποτελοῦνται
ἐξ ἀντικειμένων μὴ εὐρωπαϊ-
κῶν καὶ ἐπομένως εἶνε γεω-
γραφικῶς διατεταγμένοι. Αἱ
συλλογαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς
Μ. Ἀσίας, μεταπηδῶσιν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, Κίναν, Ἰνδικήν,
τὸ Μαλαϊκὸν ἀρχιπέλαγος, τὰς νήσους τῆς νοτίου θαλάσσης,
τῆς βορείου καὶ νοτίου Ἀμερικῆς καὶ καταλήγουσιν εἰς τὴν
Ἀφρικὴν.

Ἄπανα ἡ πρώτη ὁροφὴ εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τὰς ζωολο-
γικὰς συλλογὰς καὶ ἡ μὲν πρώτη αὐτῆς αἰθούσα περιλαμβάνει
τὰ κατώτατα στρώματα τοῦ ζῳικοῦ βασιλείου, τὰ
τρηματοφόρα, τὰ ἐχινόδερμα καὶ τοὺς σκώληκας, ἐκτὸς δὲ
τούτων καὶ τὰ ὀστρακόδερμα, τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ τὰ μυριά-
ποδα. Ἡ δευτέρα αἰθούσα δεικνύει εἰς τὸν ἐπισκέπτην τὰ
ἐντομα, συστηματικῶς κατατεταγμένα ἐντὸς διακοσίων τεσ-
σαράκοντα τεσσάρων μεγάλων θηκῶν. Ἡ τρίτη αἰθούσα
περιέχει λαμπράν συλλογὴν μαλακίων, αἱ δὲ παρ' αὐτὴν δύο
μεγάλαι καὶ λαμπρῶς ἡντρεπισμένοι αἰθούσαις περικλείουσι

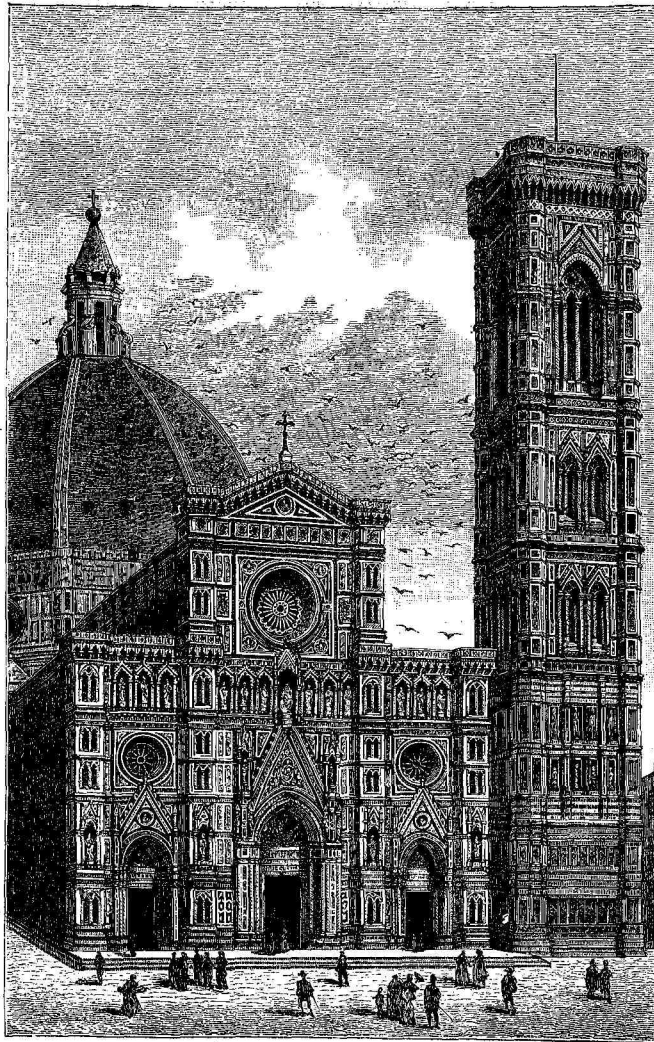
μῖαν τῶν πλουσιωτάτων καὶ ἀνεκτιμήτων συλλογῶν τοῦ Μου-
σείου, τοὺς ἰχθύς καὶ τὰ ἑρπετά, 150,000 περίπου τὸν ἀριθ-
μόν, μεταξύ τῶν ὁποίων διακρίνονται 900 περίπου εἶδη ἰν-
δικῶν ποταμίων ἰχθύων, συλλεγέντα ὑπὸ τῶν διασήμεων
ἰχθυολόγων Bleeker καὶ Doy. Ἐν τῇ ἐπίσης πλουσίᾳ συλ-
λογῇ τῶν ἑρπετῶν καὶ ἀμφιβίων διακρίνονται οἱ κροκόδειλοι
τοῦ Νεῖλου, τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Βρασιλίας. Οἱ χῶροι διὰ
τὴν ὀρνιθολογικὴν συλλογὴν δὲν ἀπετελειώθησαν ἀκόμη,
ἀλλ' ἐν ταῖς τελευταίαις αἰθούσαις τῆς ὁροφῆς ταύτης ἐτο-
ποθετήθησαν ἤδη τὰ θηλαστικὰ καὶ οἱ γιγαντιαῖοι σκελετοὶ
τῆς φαλαίνης καὶ τῶν ἐλε-
φάντων.

Ἦδη ἐναπομένει ἡμῖν νὰ
ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὴν δευτέ-
ραν ὁροφὴν. Ἐν τέσσαρσιν
αὐτῆς αἰθούσαις εὐρίσκεται
ἡ βοτανικὴ συλλογὴ. Ται-
αὕτη τις συλλογὴ βοτανικῶν
ἀντικειμένων δὲν ὑπῆρχε μέ-
χρι τοῦδε ἐκτεθειμένη εἰς
κοινὴν θέαν. Ἐτέρα τις αἰ-
θούσα περιλαμβάνει σκελε-
τοὺς καὶ κρανία ἀνθρώπων.
Οἱ λοιποὶ δὲ χῶροι τῆς ὁρο-
φῆς ταύτης, ὠρισμένοι μόνον
διὰ τοὺς εἰδικῶς περὶ τὰς
φυσικὰς ἐπιστήμας ἀσχολου-
μένους, χρησιμεύουσιν ὡς ἐρ-
γαστήρια καὶ βιβλιοθήκη, πε-
ριλαμβάνουσι δὲ καὶ ἄλλας
συλλογὰς μικροτέρων ἀντι-
κειμένων (οἷον σκωλήκων, ἐν-
τόμων καὶ κογχυλίων), ἐξ ὧν
μικρὸν μόνον μέρος ἦτο δυ-
νατὸν νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς με-
γάλας αἰθούσας.

Ἡ μεγάλη βιβλιοθήκη
τοῦ Μουσείου, ἐκδίδοντος ἀπὸ
ἐνὸς ἔτους καὶ ἰδιαίτερα
„Χρονικά“ καὶ ἀνταλλάσ-
σοντος ταῦτα πρὸς τὰς πε-
ριοδικὰς δημοσιεύσεις διακο-
σίων ὀγδοήκοντα καὶ ἐπτὰ
(μέχρι τοῦ νῦν) Ἀκαδημιῶν,
Ἑταιριῶν καὶ περιοδικῶν συγ-
γραμμάτων ἀπάσης τῆς ὑψη-

λίου, ὑποδιαρεῖται εἰς εἰδικὰς βιβλιοθήκας ἐκτεθειμένας εἰς
τὰ σπουδαστήρια τῶν διαφόρων τμημάτων· μόνον δὲ τὰ συγ-
γράμματα καὶ τὰ δημοσιεύματα, τὰ ἀναγόμενα εἰς πολλὰς
ἢ εἰς ὅλας τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, εἶνε κατατεταγμένα ἐν
μιᾷ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς δευτέρας ὁροφῆς, ἀποτελοῦντα κεν-
τρικὴν τὴν τρόπον τινὰ βιβλιοθήκην.

Τὸν πλοῦτον τῶν ἐν τῷ φυσικοῖστορικῷ μουσεῖῳ τῆς
Βιέννης συνηγμένων θησαυρῶν τῆς ἐπιστήμης ἀποδεικνύουσι
πρὸς τούτοις τρανώτατα καὶ οἱ ἐξῆς ἀριθμοί. Αἱ θῆκαι
τοῦ ζωολογικοῦ τμήματος ἔχουσι πλάτος 1698 μέτρων,
μῆκος δὲ 1494, τὰ δὲ τετραπλᾶ αὐτῶν ἐρμάρια ἔχουσι
μῆκος 5850 μέτρων. Ἐν τῇ βοτανικῇ συλλογῇ τὸ πλάτος
τῶν ἐκτεθειμένων ἀνοικτῶν θηκῶν εἶνε 80, τὸ δὲ μῆκος
αὐτῶν 68 μέτρων, ἀλλὰ τῶν ἐρμαρίων τὸ μῆκος εἶνε

Η ΠΡΟΣΟΨΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΝΑΟΥ.

4930 μέτρων. Τῆς ὀρυκτολογικῆς συλλογῆς τὸ πλάτος εἶνε 600, τὸ μῆκος 490 καὶ τῶν ἐρμαρίων 4193 μέτρων. Τῆς γεωλογικῆς οἱ ἀριθμοὶ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: 523, 347 καὶ 3954 μέτρων. Τοῦ προϊστορικοῦ τμήματος 216, 210 καὶ 1266 μέτρων. Τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ τμήματος 181, 120 καὶ 223 μέτρων. Τοῦ ἐθνογραφικοῦ τέλος 605, 550 καὶ 1034 μέτρων.

Ὡστε εἰς συνυπολογίσωμεν τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος τῶν ἐκτεθειμένων θηκῶν, ἀνοικτῶν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ δημοσίου, εὐρίσκομεν ὅτι ὁ ἐπισκέπτης, ὅστις θέλει μόνον νὰ παρέλθῃ ἔμπροσθέν των, ὀφείλει νὰ διανύσῃ ὁδὸν 3 καὶ $\frac{1}{3}$ χιλιομέτρων.

Ἐκ Βιέννης.

M. I.

1. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΝΑΘΑΛΙΑ (ἐν σελ. 177).

2. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΕΝ ΣΤΟΛΗ (σελ. 180). Κατὰ τὰς ἐσχάτως τελεσθείσας ἐορτὰς τῆς ἀνάσσης τῆς Ἀγγλίας πολλὰ ἐξεδόθησαν φωτογραφικαὶ αὐτῆς εἰκόνες, ἀλλ' ἀναμφιβόλως μία τῶν μᾶλλον ἐπιτυχῶν εἶνε ἡ σήμερον ὑφ' ἡμῶν παρατιθεμένη, ἐν ᾗ παρίσταται ἐν βασιλικῇ στολῇ πρὸ τοῦ θρόνου. Ὁ κρίκος τοῦ στέμματος ἀκτινοβολεῖ ἐξ ἰδαμάντων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὑφύονται ἐναλλάξ τέσσαρες σταυροὶ καὶ τέσσαρα fleurs de Lys (κρίνα τοῦ οἰκοσμήμου). Ἐκ τῆς στεφάνης διασταυροῦνται πρὸς τὰ ἄνω δύο τόξα φέροντα πολλοὺς μαργαρίτας καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν χρυσοῦν σφαῖραν μετ' ἀδαμάντινου σταυροῦ. Τὸ αὐτὸ βλέπομεν καὶ εἰς τὸ χρυσοῦν σκήπτρον, τὸ ὅποιον ἔχει μῆκος 33 δακτύλων καὶ εἶνε ἐλικοειδές. Τὰ παράσημα τῆς βασιλείας εἶνε πολλὰ. Τὸ πρῶτον τούτων εἶνε τὸ τῆς περικημίδος, μεθ' οὗ πάντοτε παρουσιάζεται. Τὸ παράσημον τοῦτο συνίσταται ἐξ ἀργυροῦ ἀστέρος ἔχοντος ὀκτὼ ἀκτῖνας καὶ εἰς τὸ μέσον τὸν σταυρὸν τοῦ ἀγ. Γεωργίου περιβαλλόμενον ὑπὸ κυανοχρόου δακτυλίου, ὅπου καὶ ὑπάρχει γεγραμμένον τὸ Honi Soit Qui Mal y pense. Πρὸς τούτοις φέρει ἡ Βικτωρία καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας τῷ 1868 ἰδρυθὲν αὐτοκρατορικὸν παράσημον τῆς Ἰνδικῆς. Τρίτον εἶνε τὸ παράσημον τοῦ Ἀλβέρτου, ὑπερ ὧς καὶ τὸ ἰσπανικὸν παράσημον τῆς Ἰσπανίας διδοται μόνον εἰς πριγκηπίσας.

3. Ο ΕΡΩΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Jean Aubert (ἐν σελ. 181). Ὁ εὐφυὴς γάλλος καλλιτέχνης λαμπροτάτην ἐποίησε τὴν εἰκόνα ταύτην, πλήρη ἀπαρμιλλοῦ χάριτος καὶ θεληγῆτρων, εἰκονικῶς παριστάνουσαν τὰς περιπλανήσεις τοῦ Ἑρωτος, καθ' ἃς διὰ τῶν βελῶν του ὁ μικρὸς κακὸς παῖς τιτρώσκει ἀσπλάγχχνως τὰς τρυφερὰς καρδίας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους καθ' ὁδὸν συναντᾷ. Ἡ εἰκὼν οὐδεμιᾶς δεῖται ἐπεξηγήσεως· ὁμιλεῖ μόνη τῆς πρὸς τὸν βλέποντα, τὸν μαγεύει καὶ τὸν παρασύρει εἰς τὸν αἰθέριον τῶν ἐρώτων κόσμον.

4. ΤΟΡΠΙΛΟΦΟΡΟΝ ΕΝ Τῷ ΝΕΩΡΙῳ (ἐν σελ. 185). Τὰ κολοσιεῖα πλοῖα τῶν χρόνων μας ἀπαιτοῦσι συνήθως δαπάνην πολλῶν ἑκατομμυρίων καὶ ἡ ἀπώλεια ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐπιφέρει συχνάκις τὴν καταστροφὴν ὁλοκλήρου ἐμπορικοῦ οἴκου, ἢ μέγα κενὸν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ἑνὸς κράτους. Διὰ τοῦτο πολλὴν φροντίδα καταβάλλουσι πρὸς διατήρησιν τῶν πολυδαπάνων τούτων σκαφῶν καὶ συχνάκις τὰ ἐπισκευάζουσι. Τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰκονίζει ἡ ἡμετέρα

εἰκὼν, γινομένην ἐν τοῖς περιφήμοις νεωρίοις „τοῦ Ἡφαίστου“ ἐν Στεττίνῳ, τὰ ὁποῖα ἰδιάζουσι πρὸς ἐπισκευὴν οὐχὶ μόνον τῶν μικρῶν καὶ ἐλαφρῶν τορπιλοφόρων, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων καὶ βαρέων θωρηκτῶν.

5. Η ΠΡΟΣΟΨΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΝΑΟΥ (ἐν σελ. 188). Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Φλωρεντία ἐώρταζε τὴν πεντακοσιοστὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Δονατέλλου, τῇ 12. Μαΐου 1887, ἐτελέσθησαν καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁποίου τόσον στενωῶς εἶνε συνδεδεμένον τὸ ὄνομα τοῦ καλλιτέχνου. Ἡ πρόσοψις αὕτη εἶνε ἡ ὀγδόη ἐξ ὧν ἔσχεν ὁ ναός, αἱ δὲ προκατόχοι αὐτῆς ἡ κατερρίφθησαν, ἢ εἶχον ἐγερθῆ μόνον προσωρινῶς, καὶ εἶνε ἐστολισμένη, ὡς ἐν τῇ ἀπέναντι εἰκόνι φαίνεται, διὰ πολυπληθῶν ἀγαλμάτων, μωσαϊκῶν, ἀναγλύφων, φέρει δὲ καὶ τὰ ἐμβλήματα τῶν οἰκων τῆς Σαβοΐας, τοῦ Πίου Νόνου, τῆς Λοδβιγγίας καὶ ὧν τῶν ἄλλων, ὅσοι, εἴτε ξένοι εἴτε ἐντόπιοι, συνέδραμον διὰ μεγάλων δωρεῶν εἰς τὴν ἀνέγερσιν αὐτῆς. Τὸ οἰκοδόμημα, οὗ τὸν θεμέλιον λίθον κατέθεσε τῷ 1860 αὐτὸς ὁ Βίκτωρ Ἑμμανουήλ, εἶνε ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος δὲ Φάβρη, νικήσαντος ἐν τῷ μεγάλῳ διαγωνισμῷ πάντας τοὺς ἀντιπάλους του, μὴ ἐπιζήσαντος ὅμως ὅπως ἰδῇ τέλειον καὶ θαυμαζόμενον τὸ δημιούργημα του.

Ὅστις γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας, γνωρίζει ἐπίσης πόσον στενωῶς ὁ ναὸς οὗτος εἶνε συνδεδεμένος μετὰ τὰς τύχας τοῦ λαοῦ τῆς Φλωρεντίας· διότι ἡ ἐκκλησία αὕτη δὲν ἦτο μόνον ὀρίσμενη εἰς θρησκευτικὰς τελετὰς, ἀλλ' ἐφιλοξένει ἐν ἑαυτῇ πολλάκις καὶ συνελεύσεις τοῦ δήμου καὶ τῶν ἀρχόντων. Ἐνταῦθα ἐδιδάχθη δημοσίᾳ ἡ „Θεία Κομωδία“, ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ θόλον τοῦ Βρουνελλέσκου ἐξεργάγη ἡ φοβερὰ συνωμοσία τῶν „Πάττι“ ἥτις μικροῦ δεῖν ἀνέτρεπε τὴν κυριαρχίαν τῶν Μεδίκων καὶ κατέπνιγεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς τὴν χρυσοῦν ἐκείνην ἐποχὴν διὰ τὰ γράμματα καὶ τὴν καλλιτεχνίαν, καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν τοῦτον θόλον ἐνταῦθα, ὀλίγα ἔτη βραδύτερον, ἔτυπεν ὁ μετανοῶν λαὸς τὰ στήθη του, ὅτε ὁ Σαβοναρόλας κατηρᾶτο τὰς τέχνας τῆς Φλωρεντίας. Ὅπως δὲ μετὰ τὰς τύχας, οὕτω καὶ μετὰ τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ εἶνε στενωῶς συνδεδεμένος ὁ ναὸς οὗτος, οὐδέποτε λησμονήσαντος τοὺς λόγους, δι' ὧν ἡ παντοδύναμος δημοκρατία τῷ 1296 εἶχε συνοδεύσει τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου: „ὅπως τὸ κτίριον τοῦτο ἀνταποκρίνηται πρὸς τὴν μεγάλην καρδίαν τῶν πολιτῶν καὶ μὴ γίνῃ κατώτερον οὐδενὸς ἄλλου παρομοίου ἐπὶ τῆς γῆς.“